

Ontmoeting en epiloog	5
Ontmoeting	5
Epiloog	10
Astrologische typering	11
Stamboom	15
Levensfases	16
Levensverhaal	19
Ramfase, Moederskindje levensbasis	19
Stierfase, Jantje Beton basisvaardigheden	25
Tweelingenfase, Muurbloempje zelfkennis en zelfontwikkeling	30
Kreeftfase, Maskermaat levensvoorbereiding	39
Leeuwfase, Eendagsvlinder eigen leven	48
Maagdfase, Koos Werkeloos ontplooiing	60
Weegschaalfase, Astrohistoricus balans opmaken	65
Schorpioenfase, Heremiet midlifekruispunt	71
Boogschutterfase, Vertrekker wedergeboorte	79
Dierenriemmodel	88
de Dierenriemtekens	93

Ontmoeting en epiloog

Ontmoeting

Het is 23 december 2017, kort voor één uur 's middags.

Op station Baarn komt de sprinter uit Amsterdam binnen, spoor drie.

De winterlucht is koud, scherp, zo'n dag waarop het lijkt alsof de tijd vertraagt.

Ik sta op het perron, om me heen lopen uitgestapte reizigers, in zichzelf verzonken, allemaal onderweg, allemaal ergens naartoe. Het voelt vertrouwd en tegelijk vreemd – mensen naast elkaar, zonder elkaar echt te zien.

En dan verschijnt hij, tussen al die grijze jassen en haastige passen. Je-roen. Slank, met een grijze jas, een pet die z'n oren warm houdt, en een zonneklep die zijn ogen deels verbergt. Maar wat meteen opvalt, is zijn glimlach. Breed, open, uitnodigend.

We groeten elkaar, een warme zoen – ineens smelt de afstand van al die woorden en beelden op het scherm.

Het is onze eerste ontmoeting, na een reeks berichten op een homodatingsite. Niet lang, maar intens. We besluiten al snel dat we elkaar echt willen zien. We kiezen voor een wandeling, een flinke tocht door de Lange Duinen, halverwege Amsterdam en Deventer.

Maar al snel verandert de planning.

Jeroen kan niet vóór twaalf uur van huis, hij heeft z'n eigen ritme: douchen, katten voeren, stofzuigen – en een wekker zetten? Onmogelijk, zegt hij, dan slaapt hij de hele nacht niet, en is de volgende dag niets waard.

Dus passen we het aan: niet de Lange Duinen, maar de Hoge Vuursche. Korter, maar ook mooi. En zo staan we hier, vlak voor één uur, op station Baarn.

Het voelt bijna symbolisch, – een pad van verbinding. Midden in de winter, met diffuus licht dat, bijna voorzichtig, een zachtgrijze sluier over de omgeving legt.

Ik neem het voortouw – ik heb de omgeving al verkend. We lopen het perron af, de trap af, rechtsaf het bos in. Richting Paleis Soestdijk, waar de bomen als oude wachters langs het pad staan, kaal en stil.

We praten wat onwennig, zoeken naar woorden. Maar al snel groeit

er een vanzelfsprekendheid. Raakvlakken, herkenning. Alsof onze levens al langer onzichtbaar met elkaar verbonden zijn.

En toch. Tegelijkertijd valt er iets op. Iets dat zich niet goed laat benoemen, maar dat steeds aanwezig is, als een lichte schaduw onder het oppervlak. Zijn manier van kijken. De intensiteit ervan. Soms bijna kinderlijk open, soms gesloten, alsof hij zich ineens terugtrekt in een wereld waar ik geen toegang toe heb.

Hij spreekt met overtuiging. Niet luid, maar stellig. Wat hij voelt, is voor hem waar. Onomstotelijk. Daarin is hij vastberaden. Maar de werkelijkheid die hij beschrijft, valt niet altijd samen met die van mij. Of met die van anderen.

We lopen verder. Langs dennen en sparren, over een bed van nat blad. Af en toe stopt hij even, kijkt om zich heen. Alsof hij alles tegelijk probeert in zich op te nemen.

Het is een mooie tocht. Rustig. Zonder haast.

En wanneer we Hollandsche Rading bereiken – het station waar de route eindigt – voelen we allebei dat het nog niet klaar is. Er is meer te zeggen.

We reizen door naar Amsterdam.

Jeroen neemt me mee naar zijn huis – cafés vindt hij te druk.

Een woning die doet denken aan een schuilplaats. Niet kil, ook niet bijzonder warm, maar zorgvuldig afgebakend. Alles heeft een vaste plek. Alles lijkt onder controle.

Daar, in zijn stille wereld, vervolgen we de gesprekken.

Over werk, verleden, familie. De gesprekken zijn niet vluchtig. Geen clichés, geen gespeelde luchtigheid. Voorzichtig, maar oprecht. Tastend naar wat een relatie kan zijn.

Wanneer ik later die avond vertrek, voel ik het helder: we zijn begonnen aan iets nieuws.

We begonnen de dag als twee mensen die elkaar zochten. We eindigen hem als twee mensen die iets hebben gevonden. Nog geen zekerheid. Geen bestemming. Maar wel een begin.

Een relatie? Misschien. Een mogelijkheid.

Ik voel ik het:

Dit is degene bij wie ik wil blijven.

Bij wie ik wil zijn. Jeroen raakt me.

Hij leeft het liefst als een kind: spelend, vrij, volledig opgaand in wat hem boeit.

Alsof de wereld vanzelf voor hem zorgt – hem voedt, bewondert, begrijpt, zonder iets terug te vragen.

Soms lijkt hij zich in die rol te nestelen: veilig, gedragen, vrij van verplichtingen.

En daaronder voel ik zijn verlangen om bijzonder te zijn, geliefd om wie hij is.

Zijn geest is scherp, zijn ziel gevoelig, zijn blik vaak vol verwondering.

Hij trekt zich soms terug, ja – maar ik zie de zachtheid daarachter. En ik bewonder hem. Om zijn eigenheid, zijn diepgang, zijn licht. En ik hou van hem. Niet ondanks, maar juist om alles wat hij is – en hoopt te mogen zijn.

En als ik nu terugdenk aan dat moment, die decembermiddag op station Baarn, dan zie ik ons weer: hij met die grijze jas, die pet, die glimlach.

En ik weet: daar begon het. Niet met zekerheid, maar met iets veel belangrijkers.

Met liefde.

Met nieuwsgierigheid. Met moed. Met een ja.

Epiloog

Wat begon op een perron in Baarn, heeft ons gebracht tot een leven samen in Zuid-Frankrijk. Niet rechtstreeks, niet zonder littekens, maar wel echt, en oprecht.

We hebben elkaar gevonden, verloren, en teruggevonden. En steeds weer gekozen voor samen.

De reis is niet alleen de mijne. Want parallel aan mijn verhaal loopt het zijne – dat van Jeroen.

Zijn levensgeschiedenis is gelaagd, soms weerbarstig, soms verrassend open.

Wie hij is, hoe hij werd wie hij is, wat hem gevormd en gebroken heeft – het vraagt om een eigen ruimte.

Daarom eindigt dit hoofdstuk hier. Niet als afscheid, maar als doorverwijzing.

Want om te begrijpen wie wij zijn geworden, moet je ook zien wie hij was, en is.

Dit boek vertelt dat verhaal. Zijn verhaal.

Alfred

Astrologische typering

Jeroen Visbeek is geboren op 15 maart 1967 om 04.50 uur in Amsterdam. In een geboortehoroscoop zijn de zon, maan en ascendant het belangrijkste.

Jeroens zon staat in Vissen, zijn Maan staat in Stier en zijn ascendant is Steenbok.

De **zon** in karakteriseert het bewuste ik, mannelijke kant.

De **maan** in Stier, karakteriseert het onbewuste, vrouwelijke kant.

De **ascendant** bepaalt hoe anderen iemand ziet.

Er zijn mensen die zich door het leven bewegen als water: niet rechtlijnig, maar golvend, verdwijnend, verschijnend. Ze volgen stromen die ze niet kennen, luisteren naar stemmen die alleen zij kunnen horen.

Ook Jeroen behoort tot deze school, met het gelijknamige zodiakale waterteken – “Vissen” – waarin dromer en kind, ziener en vluchteling, samenvloeien.

Hij kijkt naar de wereld met de onbevangen blik van een kind die nog gelooft dat verlangen en werkelijkheid hetzelfde kunnen zijn. Wat hij voelt, is waar – sterker dan wat is, al verandert het van vorm zodra hij het probeert te vangen.

Wie Jeroen kent, ziet eerst zijn blik – open, verwachtingsvol, soms ontwijkend, alsof hij de wereld telkens opnieuw aftast om te voelen of die hem goedgezind is.

Met ascendant in Steenbok vindt Jeroen het moeilijk om te ontspannen en zich op zijn gemak te voelen in de aanwezigheid van anderen. Hij kan daarom wat stug, knorrig en verlegen overkomen. Die innerlijke onzekerheid en gebrek aan zelfvertrouwen kan door anderen worden opgevat als koud en onvriendelijk.

Zijn emoties wonen niet in hem, ze schrijven hem. Elke dag opnieuw; de toon van zijn stem, het licht in zijn blik. En toch, zodra dat licht wordt getemperd door kritiek, verwachtingen of emotionele diepte, trekt “Vissen” zich terug in het halfduister van zijn diepe wateren. Daar is het veilig, daar is hij onaanraakbaar – half aanwezig, half verdwenen. Kwetsbaar, ontwijkend, innemend. Iemand die zich niet laat doorgronden omdat hij zichzelf nog niet helemaal gevonden heeft.

Zoals het “Vissen”-teken, die in twee richtingen zwemt, is ook in Jeroen een voortdurende interne spanning aanwezig. Tussen verlangen en ontsnapping, tussen overgave en afhankelijkheid, tussen hechting en vrijheid, tussen kinderlijke ontvankelijkheid en de wens om gedragen te worden. Hij verlangt naar verbinding, maar niet naar verantwoordelijkheid; hij zoekt de spiegel van de ander om zichzelf te kunnen zien. Zijn charme is die van het water: zacht, glanzend, maar nooit te grijpen.

Jeroen leeft niet om te beheersen, maar om te ervaren, als in een stroom waarin overgave belangrijker is dan richting.

Met Maan in Stier heeft Jeroen een hoge waardering voor zintuiglijke genoegens.

“Vissen” leeft met een open hart, maar zonder vaste grond; hij beweegt niet met vast doel, maar op intuïtie; niet door te plannen, maar door zich te laten meevoeren door de stroom van zijn gevoelens, ideeën en verwachtingen. Er op vertrouwend dat er altijd wel iemand zal zijn die hem draagt wanneer hij zelf niet verder kan. In zijn openheid ligt zijn kracht, in zijn afhankelijkheid zijn kwetsbaarheid.

Misschien is dat zijn diepste geloof: dat iemand hem zal dragen, zolang hij zich durft te over te geven; dat overgave een vorm van kracht is. Zo blijft hij, in alles wat hij is – half kind, half volwassene; half

aanwezig, half op weg naar elders. Misschien ligt daarin zijn wezen samengebald – in die paradox van kinderlijke overgave en afhankelijke beweging. Het is zijn manier van zijn, zijn levenshouding, zijn motto:

“Leven als kind, gedragen door anderen.”

Jeroen (Vissen) en Alfred (Schorpioen) als het yin yang in elkaar gedraaid.

Stamboom

∞ 2 feb 1927

∞ 2 aug 1927

Ben

20-1-1931 / †1-4-2020

∞ 30 nov 1957

An

31-7-1930 / †4-3-2017

Peter

14-11-1932 / †5-10-1998

Mia

25-3-1933 / †19-1-2006

Frans

8-4-1941 / †27-10-2009

∞ 17-8-1989 / o/o 11-11-2011

∞ 26 mei 2023

∞ 16 aug 1995

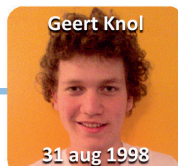
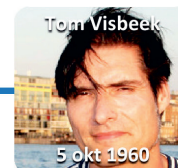
Kanitha Winit

Ben Sawadee

23-6-1996

Samantha

24-5-1999

∞ 14 aug 2026

Marinus van der Strijk

∞ 12 jun 2015

Anne Pieter Feenstra

Aurelie

5-6-2017

Lois

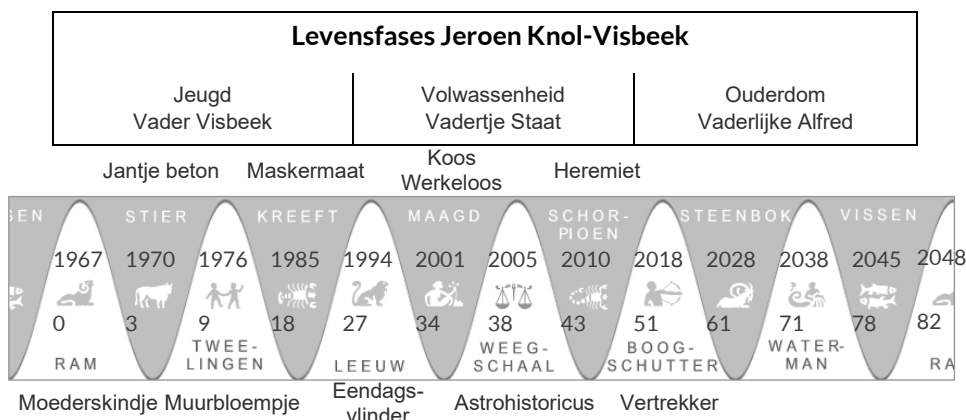
14-2-2022

Olivier

6-11-2024

Levensfases

Op basis van het Dierenriemmodel versie 2, het zogenaamde 3-6-9 model, is de astrologische indeling gemaakt van Jeroens leven.

De twaalf tekens volgen net als het yin en yang elkaar op in een golfbeweging. De mannelijk tekens (witte golf) volgen op de vrouwelijk tekens (donkere golf). Een mannelijke fase kenmerkt zich door nieuwe impulsen en de opvolgende vrouwelijke fase verwerkt deze. De overgangen verlopen vloeiend. Wanneer het Ramtijdperk bijvoorbeeld halverwege is, is het Ramprincipe op zijn hoogtepunt. Op dat moment begint het Stierprincipe dat daarna steeds sterker wordt. Wanneer het Stierprincipe sterker dan het Ramprincipe wordt, begint het Stiertijdperk.

Dierenriemmodel met drie hoofdfases

Fase	Levensfase	Jaartallen	Drager
Opbouw	Jeugd	1967 - 1994	Vader Visbeek
Instandhouding	Volwassenheid	1994 - 2018	Vadertje Staat
Verbreiding	Ouderdom	2018 - ...	Vaderlijke Alfred

Dierenriemmodel twaalf levensfasen

Sterrenbeeld	Vanaf (periode)	Karakterisering	Typering Jeroen
Ram	1967 (0-3) 3jr	Levensbasis	Moederskindje
Stier	1970 (3-9) 6jr	Basisvaardigheden	Jantje-Beton
Tweelingen	1976 (9-18) 9jr	Zelfkennis & zelfontwikkeling	Muurbloempje
Kreeft	1985 (18-27) 9jr	Levensvoorbereiding	Maskermaat
Leeuw	1994 (27-34) 7jr	Eigen leven	Eendagsvlinder
Maagd	2001 (34-38) 4jr	Ontplooiing	Koos-Werkeloos
Weegschaal	2005 (38-43) 5jr	Balans opmaken	Astrohistoricus
Schorpioen	2010 (43-51) 8jr	Midlife-kruispunt	Heremiet
Boogschutter	2018 (51-61) 10jr	Wedergeboorte	Vertrekker
Steenbok	2028 (61-71) 10jr	Maatschappelijk hoogtepunt	
Waterman	2038 (71-78) 7jr	Happy Pensionado	
Vissen	2045 (78-82) 4jr	Aftakeling	
	2049 (82+)	Sterven	

Levensverhaal

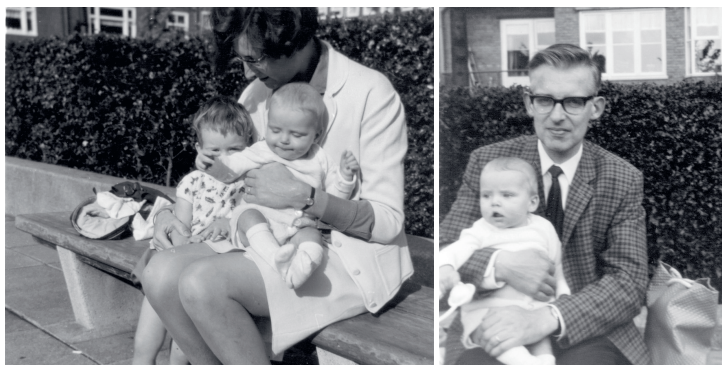
Ramfase, Moederskindje

levensbasis

1967-1970 (0-3 jaar)

Op een vroege ochtend in april staat Jeroen bij het raam van hun kleine portiekflat. De zon nog laag over de daken van de stad. Hij kijkt naar de straat beneden, waar mensen haastig voorbijgaan, en glimlacht zacht. Voor hem lijken de meeste dingen te groot, te snel, te hard. Hij voelt de warmte van het zonlicht op zijn kindergezichtje, laat zijn gedachten meedeinen met de geluiden van de stad, en voelt hoe gemakkelijk hij zich kan verliezen in kleine details: het gekras van een kraai, het schaduwspel van een tak in het licht, de geur van opgewarmde koffie. Hier, in dit moment, is alles nog mogelijk, en alles nog zacht. Hier leeft hij als een kind, gedragen door de wereld om zich heen.

Op een kille lentedag, 15 maart 1967, is Jeroen Visbeek ter wereld gekomen – aan de John Franklinstraat, in het hart van Amsterdam-West.

Bij papa en mama op schoot bij het kinderbadje aan de Admiraal de Ruijterweg

Hij is de derde zoon, de jongste, het slotakkoord in een huis dat al twee kinderstemmen kent: Tom, Ben en nu hij, de hekkensluis. Zijn eerste adem mengt zich met het stadslawaai dat door de kieren van het huis naar binnen zucht: het rammelen van een tram, het verre geroep van spelende kinderen, het ritme van een stad dat nooit helemaal stil is.

Acht maanden later verhuist het gezin naar Nieuwendam, een wijk in het noorden van de stad – nieuw, ruim, zorgvuldig ontworpen. De straten liggen er strak bij, als potloodlijnen op een pasgetekende kaart.

De huizen lijken broers van elkaar, elk met dezelfde rechte rug, dezelfde keurige ramen, hetzelfde uitdrukingsloze gezicht. Tussen de

stoepen liggen smalle stroken gras die eerder scheiding dan verbinding lijken te brengen.

Alles is netjes, ordelijk, correct – en toch hangt er iets in de lucht wat niet helemaal thuis voelt: een stille eenzaamheid die door de nieuwe stenen heen ademt, alsof de wijk zelf nog moet leren hoe warmte klinkt, hoe buren elkaar bij de naam noemen, hoe spontaniteit haar weg vindt tussen muren die nog geen geschiedenis hebben.

Voor Jeroen is het een veilige, overzichtelijke plek, hoewel hij op een keer, door onoplettend oversteken, zijn dood, in de vorm van een Kever, in de ogen kijkt.

De straten zijn schoon, de stoepen leeg. Hij kan van deur tot deur kijken en precies zien wat er gebeurt, en die voorspelbaarheid geeft hem rust. Soms ziet hij een buurvrouw haar balkonplanten water geven of een kat loom in de zon liggen. En in die kleine rituelen voelt hij dat de wereld hanteerbaar is. De geur van koffie 's ochtends, altijd van de vorige avond opgewarmd, hangt als een sluier van damp in het keukentje. Soms valt er een druppel op de tafel, en Jeroen kijkt ernaar met gefronste wenkbrauwen alsof hij een mysterie probeert op te lossen.

Zijn ouders verliezen langzaam hun katholieke geloof, zonder ruzie of drama. Moeder Dien vindt richting in het feminisme; vader Joop – ooit in Rome opgeleid tot priester – volgt, geruisloos.

De tuinstad Amsterdam Nieuwendam-Noord in 1969. De kerk is gesloopt.

Het gezin leeft erg op zichzelf. Familiebezoek beperkt zich tot korte verjaardagen. Mee-eters zijn een zeldzaamheid. Ook binnen het gezin heerst afstand. Er zijn geen liefkozingen tussen de ouders. Vader Joop is bedachtzaam, soms angstig; moeder Dien krachtig en sturend. Zij bestiert het huishouden, de kinderen en het ritme van de dag. Joop werkt veel, verschuilt zich in routine en cijfers, terwijl de broers hun eigen weg vinden, met weinig onderlinge verbondenheid. In het begin is Tom heel blij met zijn nieuwe broertje, maar later trekt hij zich steeds meer terug. Broer Ben speelt eerst nog wel samen met Jeroen,

maar gaat later steeds meer zijn eigen gang, en houdt weinig rekening met Jeroen, met wie hij de kamer deelt. De broers maken onderling af en toe een korte, scherpe opmerking – de bekende Amsterdamse humor – die hun beiden laat lachen, maar niet altijd begrepen wordt.

"Diner is served"

Het voelt dan eerder aan als kritiek. Soms laten ze een stiekem een autootje in de gang vallen of ritselen ze zachtjes met knikkers op de vloer, gewoon om elkaar te plagen.

De opvoeding is vrijzinnig, zoals gebruikelijk in de jaren zestig: weinig regels, weinig verwachtingen. Taken en verplichtingen zijn beperkt, structuur ontbreekt. Dien is zorgzaam en standvastig, maar niet warm; knuffels zijn zeldzaam. Joop biedt geen autoriteit. Voor de kinderen betekent dit vrijheid, maar ook een gevoel van stuurloosheid. Zelf ontdekken wat goed of fout is, wordt hun opdracht.

Jeroens eerste jaren – de zogenoemde Ramfase – zijn een mix van gevoeligheid en stille boosheid. Hij is schuchter, snel gekwetst, en op foto's zelden lachend. Bezoek is spannend; verjaardagen overweldigend. Onder de tafel vindt hij beschutting, waar het donker is en geluiden gedempt. Buiten speelt hij dichtbij de deur, in een kleine cirkel van stoeptegels, zijn wereld overzichtelijk en beheersbaar. Jeroen vindt kleine manieren om zijn nieuwsgierigheid te oefenen: een hand vol zand op de stoep, de geur van een natte herfstblaadjes, een stukje plastic dat hij met trots tussen twee stoeptegels klemt.

Hij stottert als peuter, wordt laat zindelijk, en leert het praten langzaam. Woorden herhalen vaak wat hij hoort, eerder dan dat hij een gesprek voert. Patronen geven houvast, onverwachte situaties verstoren hem. Zijn hechting ligt bij moeder; soms kruipt hij onder haar rok, zoekt de geur van haar huid, de plooi van haar jurk, de warme stem. Die momenten, al kort en klein, bieden hem rust in een wereld die anders groot en chaotisch is.